No. 61.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 21 Mei.

TE ZEGELEN

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

WEENEN, den 11. Mei. De onlusten, ter oorzake van de duurte van levensmiddelen, gaan in geheel Midden-Duitschland als een loopend vuur voort, en beginnen overal een meer ernstig karakter aan te nemen.

— Uit Breslau wordt gemeld, dat men zich onmogelijk een denkbeeld kan vormen van den nood, die in Silezië heerscht. De ongelukkige boeren rukken zelfs de naauwelijks geplante aardappelen, erwten en andere groenten uit den grond om hunnen honger te stillen. Wanneer in eene hoeve brand ontstaat, dan ijlen gansche benden uitgehongerde lieden te midden van de gloeijende puinhoopen, om het half gebrade vee, paarden en ezels te verslinden. Diefstallen en aanvallen op het eigendom vermenigvuldigen op eene verbazende wijze te Breslau en in omstreken.

— Men meldt uit Posen, dat thans de kleinere steden dier provincie aan de beurt liggen om oproerige bewegingen binnen hare muren te zien plaats hebben. Te Gnesen, Goslin en in andere steden moet het oproer erg hebben gewoed. Vooral in laatstgenoemde stad hebben de muiters eene hevige wraak geoefend, wegens het bedwingen der onlusten door de gewapende magt, namelijk door het stichten van een brand, waardoor 200 huizen werden in den asch gelegd.

— Naar luid van de onrustbarende berigten uit Posen en Oost-Pruissen, heeft de regering allerlei maatregelen van voorzorg genomen. Voor het groothertogdom Posen zijn mobile kolonnes van 80 tot 100 man infanterie opgerigt, die het land in alle rigtingen doorkruissen. In het koningrijk Polen zou, zegt men, de militaire magt tot 80,000 man zijn vermeerderd geworden.

— Te Koningsbergen heeft de regtbank van eersten aanleg vonnis geslagen in het gemengde huwelijk van dr. *Falksons* (joodsch-christelijk), dat huwelijk voor nietig verklaard, en de veroordeelde echtelieden in de kosten verwezen.

ENGELAND.

— In het jaar 1845 is in het licht verschenen eene nieuwe uitgaaf van het Chinesche staatshandboek *Taytsing Hoei-tien*, dat is verzameling van stelregels der zeer zuivere of heerschende dynastie, waarin ook de nieuwste volkstellingen worden vermeld. Op het einde des jaars 1843 hadden de achttien districten van China eene bevolking

van	380,000 000	zielen.
Tibet	5,000 000	«
Chineesch Mongolie	3,000,000	«
Klein Bucharije	1,000,000	«
Tungusië	1,500,000	«
De eilanden Taiwan, Liéukiéu, enz.	1.500.000	«
Het rijk Korea	3,000,000	«
Te zamen	395,000,000	«

Hieronder zijn, gelijk men ziet, niet mede begrepen de Chinezen, die als colonisten op de eilanden van den Oostelijken Archipel, in Siam, Birma en in andere landen leven, en die volgens *Gützlaff* drie of vier millioenen zielen bedragen. Bijna al deze kolonisten zijn afkomstig uit twee steden van het distrikt Fokien, de hoofdplaatsen Tschang-tschêu en Tsuen-tschêu. Dit is wel het sprekendste bewijs van de voorbeeldelooze vruchtbaarheid der Chinesche natie.

— Te Madras heeft een vreesselijke windvlaag gewoed; 8500 huizen enz. zijn zwaar beschadigd. Vele inboorlingen zijn bij dezen ramp omgekomen.

FRANKRIJK.

— De Afrikaansche koning, *Maria de Gollyna* heeft aan de koningin van Spanje een brief geschreven, waarin hij deze *zyne zuster* noemt en haar de levendigste betuigingen doet van deelneming in haar lot en dat van alle Spanjaarden, welke, zegt hij, de eenige vreemdelingen zijn, die hij in zijne uitgebreide staten wil toelaten. In dezen overigens lezenswaardigen brief, verzoekt hij van Hare Majesteit eenen driekanten hoed met eene groote roode pluim versierd, een rok met twee zeer lange panden, een stok met eenen zilveren bol ter grootte van een oranjeappel, en eene roode pantalon met eene breede streep. De koningin heeft al die fraaijigheden aan zijne Afrikaansche Majesteit doen zenden en er eenen scharlaken mantel met een gouden rand om den hals bij doen voegen.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 17 Mei. De behandeling der zaak tegen den heer *A. van Bevervoorde*, verantwoordelijk schrijver van het weekblad *Asmodée*, wegens het geincrimineerde artikel, in nº. 81 van de *Asmodée* voorkomende, welke tegen heden bij de arrond.-regtbank was bepaald, is, op verzoek van den beklaagde, door de regtbank zonder verdere verschuiving, bepaald op Maandag, den 14. Junij aanstaande.

ROTTERDAM, den 17. Mei. Voor eenige dagen heeft men te Vlaardingen twee koeijen en een varken moeten afmaken, bij welke zich verschijnselen vertoonden van dolheid, veroorzaakt door de aanvallen van een dollen hond, die vroeger verscheidene menschen en beesten gebeten had; de personen die van het bekende geneesmiddel hebben gebruik gemaakt, bevinden zich volmaakt wel.

— Men leest het volgende in de *Nieuwe Rotterdamsche Courant*:

Wij geven hieronder een uittreksel uit eenen brief, welken de *Morning Chronicle* mededeelt, en waarin het vervoer van landverhuizers uit Engeland, Ierland en Duitschland op eene zoodanige wijze wordt beschreven, dat alle verdere aanmerkingen overbodig zijn. Het verblijdt ons, het tegendeel van nederlandsche schepen te vernemen, daar de *IJssel*, de *Proteus* en de *Johan Jacob*, hunne landverhuizers in den volmaaktsten welstand te Amerika hebben ontscheept.

« Met smart ontwaren wij dat ellende, ziekte en dood aan boord der schepen heerschen, welke landverhuizers uit Engeland, Ierland en Duitschland naar Amerika voeren. In eenige dier vaartuigen, zijn mannen, vrouwen en kinderen letterlijk in morsige holen bijeengehoopt, alwaar de scheepskoorts (de eerste soort van typhus) woedt, en de sterfte dientengevolge aanmerkelijk is. Te New-York verkeert men steeds in ongerustheid, wegens de onmenschelijke gewoonte om schepen bovenmatig met landverhuizers te beladen, en deze ter naauwernood gekleede, half stervende, vuile en ziekelijke menschelijke wezens aan wal te zenden in eenen toestand, welke hen geschikt maakt om verderf en dood te verspreiden. De armhuizen en hospitalen te New-York zijn thans opgevuld met ongelukkigen, die de slagtoffers zijn van de begeerlijkheid der reeders en door de rotkoorts op eene vreesselijke wijze gedund worden. Aan boord van één vaartuig stierven 26 personen tijdens den overtogt; aan boord van een ander 12, terwijl 6 of 8 het gewoon getal is. Men behoorde beter de wet toe te passen, ten einde te voorkomen, dat schepen, opgepropt met passagiers, Engelsche havens verlaten, zonder genoegzaam water, en sommigen zelfs zonder de behoorlijke versche lucht. Twee of drie duizend landverhuizers komen dikwijls op éénen dag te New-York aan.

Nog onlangs zijn er in drie dagen 1400 landverhuizers ontscheept, en ik geloof wezenlijk, dat het voor de gezondheid, zoo niet voor het leven, gevaarlijk is, een dezer schepen te bezoeken, zelfs wanneer hunne passagiers reeds aan wal zijn.

Het is te hopen, dat er te Liverpool en andere havens middelen zullen aangewend worden, ten einde de wet op het vervoer van landverhuizers gestreng toe te passen en dus de onbegrijpelijke rampen te lenigen der vele duizenden onzer mede-schepselen die voor altijd hunne vrienden, hunne woningen, hunne geboorteplaats en alle betrekkingen, die hun dierbaar zijn, verlaten."

ZWOLLE, den 17. Mei. Te Deldenerbroek, gemeente Ambt-Delden, gingen de armbestuurders der gemeente, onder kerktijd, eene woning bezoeken, waar zij vermoedden, dat door de bewoners groote armoede geleden werd, terwijl dezen zulks echter door te ver gedrevene eergierigheid trachtten geheim te houden. Zij vonden alleen een der kinderen te huis, terwijl op een erbarmelijk vuur een pot hing, waarin de voor dien middag, voor het huisgezin bestemde spijs. Zij namen de vrijheid dezelve te onderzoeken en bevonden, die te bestaan, uit groene klaver met water en een weinig zout. De ontdekking van een zoodanig toebereidsel moest wel aan het bestaan van verregaande armoede aldaar doen gelooven en de overtuiging te weeg brengen, dat het verleenen van onderstand aan dat gezin, tot den heiligen pligt van Christelijke armverzorgers behoorde.

— Men verhaalt, dat onlangs in de kerkelijke gemeente Rietmolen, onder Haaksbergen, eene boerenvrouw dood is gevonden, en dat, bij onderzoek van het lijk, de deskundigen, uit de gesteldheid van hetzelve, het besluit hadden opgemaakt, dat zij door gebrek aan voedsel overleden was, zijnde het lijf buitengewoon ingevallen en in de maag niets aanwezig gevonden dan eene geringe hoeveelheid groene rogge, waarmede de arme waarschijnlijk had getracht haren honger eenigzins te stillen.

GOES, den 17. Mei. De fruit- en ooftboomen in de talrijke boomgaarden in ons eiland staan thans in vollen bloei, (de eerste reeds in de vorige week) en wel zoo algemeen, als zulks immer bij menschengeheugen plaats had. Dit belooft vergoeding voor het verledene jaar, waarin zij bijna geene vruchten hebben gedragen. In weinige dagen is alles als met een tooverslag veranderd. Het is hier in den vollen zin des woords *bloeimaand*. Ook het koolzaad, waarmede vele akkers prijken, komt, hoewel het geleden heeft, in den bloei. Tarwe, rogge en gerst groeijen voordeelig op; zelfs vertoonen zich in de laatste gewassen reeds hier en daar airen, 't welk thans vooral een verblijdend gezigt is. Het gure weder in April is meer vóór dan nadeelig geweest. De uitgezaaide zomervruchten, ook de aardappelen (vroege), waarop veler hoop gevestigd is, komen goed op. Eindelijk groeit met den dag het gras, dat lang schraal te voorschijn kwam. Mogen de gunstige uitzigten verwezenlijkt worden, en de hemel den oogst gezegend doen zijn! De gronden zijn in zeer vruchtbaren en gezonden toestand.

ZIERIKZEE, den 17. Mei. Heden voor 14 dagen vertrok er een schipper van Bruinisse naar Vossemeer, om een honderdtal brooden te halen, voor een broodslijter te Bruinisse. Na die lading ingenomen te hebben, ging hij onder zeil, doch de wind werd zoo hevig, dat hij genoodzaakt was te St. Philipsland binnen te loopen. Daar gekomen, werd hij geraden onmiddelijk te vertrekken, wijl de commiezen het vaartuigje en lading wilden aanslaan, wanneer zij bevonden dat het paspoort of geleibiljet van dit brood, luidde om dit brood te Bruinisse binnen te voeren. Uit ongerustheid vertrok hij, doch het duurde niet lang, of het vaartuigje was op eene plaat geworpen waar het droog zitten bleef. Doornat zijnde, en geen overdekt verblijf hebbende, besloot schipper en koopman het vaartuigje te verlaten, en te voet naar St. Philipsland te gaan, dat met laag water kon gedaan worden, en in eene herberg den nacht door te brengen.

Den volgenden morgen begaven zij zich met laag water naar het scheepje, hetwelk zij in eene goede orde weder vonden, want voor zij het verlieten, hadden zij het aan dreggen en ankers, achter en voor, genoegzaam verzekerd om niet te kunnen wegdrijven.

Zoodra het hoog water was ging hij weêr onder zeil, doch de wind werd hoe langer hoe feller, waardoor hij andermaal genoodzaakt werd te St. Philipsland binnen te loopen. Naauwelijks waren de trouwen vast, of een commies, die alles gehoord en gezien had, stapte aan boord, en vroeg den schipper wat hij geladen had, van waar hij kwam, en wat de plaats zijner bestemming was. Toen de schipper alles had beantwoord en zijne documenten liet zien, verklaarde hij, in naam des konings, het brood en vaartuigje verbeurd, ten voordeele van hem en den staat, want de stukken luidden dat dit brood naar Bruinisse moest gevoerd worden, maar niet naar St. Philipsland. Het brood is reeds verkocht en het vaartuigje ligt aan de ketting, terwijl de schipper van *Pilatus* naar *Herodus* wordt gestuurd, om zijn vaartuigje uit de klaauwen van *Belzebub* te ontwringen, doch die de bezwaren kent welke er verbonden zijn, om verbeurd verklaarde goederen uit de vingers van

DE WASSEN-BANKIER.

(Vervolg van onze vorige.)

Een plotseling gerucht verhief zich in de naburige kamer. De bankier greep zijne pistolen, en vloog naar de deur. In dit oogenblik van opgewondenheid zou hij, indien hij zich met Bage alleen bevonden had, voor geen stap hoegenaamd hebben teruggedeinsd. Hij hief zijnen voet op om de afsluiting te verbreken, toen hij de stem van mistress Lowter onderscheidde.

- Heb medelijden! riep zij smeekende, om Gods wil, heb medelijden!

- Ik! viel Bage in, met eene verachtende kalmte, ik vraag u om de hand van miss Anna.

Peter Lowter hield zijn oor aan het sleutelgat; zijne gramschap was geweken; zijn flegmatiek gelaat had zijne vorige ongevoeligheid terug.

- Hoor, mijne goede dame, zeide Bage, de zaak is zeer eenvoudig, en mijn voornemen staat onherroepelijk vast. Doe hetgeen ik u vraag, of ik klaag u oogenblikkelijk aan als falsaris. Immers ik heb daar een bewijsmiddel, dat de regter niet zal kunnen van de hand wijzen.

- Het wassenbeeld, mompelde Lowter, wiens voorhoofd ophelderde.

Mistress Lowter klemde zich aan Bage vast, en zeide weenende:

- Ik kan niet..... o! hoor mij toch aan, Thomas, ik kan niet. Zoo lang het fortuin of crediet gold, heb ik u laten begaan! Maar mijne Anna, mijn arm kind! .... haar geluk op te offeren! ... dat kan ik niet!

- En dus, mijne waarde dame, gij wilt niet... wel nu, laat mijne kleederen los; ik ga terstond de policie waarschuwen.

Het gerucht hield op, Bage was vertrokken. Peter Lowter stond op, en kon met moeite zijne vreugde verbergen.

- 't Is maar zóó, zeide hij, in het spel alleen ben ik ongelukkig.

De oude Toby, altijd verspiedende wat er plaats greep, sprong toe om mistress Lowter bij te staan, die in zwijm was gevallen. Na haar in hare kamer gebragt te hebben, wilde hij naar den bankier teruggaan. Maar de geheime deur was van binnen gesloten. Bedremmeld, begaf hij zich terug naar Bage's kamer. Door het sleutelgat kijkende, verzekerde hij zich dat het kabinet ledig was; alleen het wassenbeeld was dáár, op zijne plaats.

- God ontferm u over ons! mompelde de oude dienaar. De eenige man die ons helpen kon verlaat ons.

Mistress Lowter was, met behulp van Toby, met moeite er in geslaagd de trappen te beklimmen. Zij was nu in hare kamer, omringd van hare jonge kinderen, benevens Anna en Stevenson, die zoo even was aangekomen. De arme vrouw had de magt niet een enkel woord uit te brengen, en stikte bijna in hare tranen. Anna wist niets, en dorfde hare moeder niet ondervragen. Stevenson beproefde allerlei troostgronden; allen even verkeerd als opregt gemeend, en bood aan, toen hij min of meer begreep dat Bage de oorzaak was van hare smart, hem in een tweegevecht, of op ieder andere wijze, welke mistress Lowter zoude aannemen, te dooden. De oude Toby beschouwde dit tooneel met droefheid, en herhaalde ter zijde, zonder zich verder uit te laten:

- God! ontferm u onzer! .... Indien hij slechts gewild had ....

Het was in Oxfordstreet een vreemd en ergerlijk schouwspel, toen men een officier van de kroon met drie policie-dienaren den drempel van het huis Lowter betreden zag. In Engeland, waar de belangstelling in handelszaken bovenmatig groot is, wordt de val van een groot huis altijd levendig gevoeld; maar, indien die val vergezeld gaat van, en gekenmerkt wordt door hevige maatregelen, dan wordt de opschudding algemeen, dan schoolt men voor de deur te zamen, en dan verwacht men schier het lijk van dat geheimzinnig maar eerbiedwaardig wezen, het crediet, in eene doodkist gespijkerd, als of het den vorigen dag gestorven ware, het huis te zien uitdragen

Nu verkreeg de ontknooping eene dramatische wending. De firma was wel sinds lang aan het dalen; maar deszelfs hoofd bleef, ofschoon hij voor gek doorging, niettemin toch in de oogen van het publiek een fatsoenlijk man. Wat kwamen die noodlottige aangezigten van overheidspersonen en policie-agenten uitrigten? Was het niet beter den stervende in vrede zijnen laatsten adem te laten uitblazen?

het Nederlandsche gouvernement te krijgen, moet vreezen dat al die pogingen zoo veel apen als meerkatten zullen zijn.

MIDDELBURG, den 19. Mei. Maandag ll. heeft onze verdienstelijke stadgenoot, de heer *J. H. Cornielje*, heel- en vroedmeester alhier en lector aan de clinische school van Zeeland, in tegenwoordigheid van onderscheidene kunstgenooten en der leerlingen aan de voorzeide inrigting, eene proef genomen met de inademing van den æther, bij gelegenheid, dat een onherstelbaar gebrek aan de beenderen van den regter voet, de afzetting van het been, bij eenen 63jarigen man noodzakelijk had gemaakt. Hiertoe bediende zich de heer *Cornielje* van eenen zoo eenvoudigen als doelmatigen toestel, hem tot dat oogmerk van elders gezonden, en is de kunstbewerking zoo volkomen gelukt, dat de lijder, niet slechts gedurende de operatie geen het minste teeken van pijn gegeven heeft, maar ook later, zelfs den volgenden dag, naauwelijks kon overtuigd worden, dat de kunstbewerking inderdaad geschied was, voor hij zich met eigen oogen daarvan verzekerd had. Nadat de invloed van de æther-inademing op het gestel van den patient had opgehouden, verklaarde hij een en andermaal niets van de kunstbewerking gewaar geworden te zijn, en deed zich tot dus verre geene teekenen op die aan eenige nadeelige uitwerking van den æther kunnen toegeschreven worden. Opmerkelijk was de waarneming bij de aanvankelijke inademing van den æther, dat de omloop des bloeds door dit middel versneld en deze vloeistof in het hoofd werd opgehoopt; dat hierop eene ijlhoofdigheid ontstond, en deze verschijnselen eener verhoogde werkdadigheid later door ongevoeligheid vervangen werden; hebbende men van dit oogenblik gebruik gemaakt om de zoo wel geslaagde kunstbewerking te verrigten.

— In een overzigt der Haagsche *kermis* zegt *de Burger* aangaande den jongen Italiaansche *reus*: « Als het voortbrengsel eener luim der soms wispelturige natuur verdient hij te worden gezien. Wij voor ons kennen maar één man die nog grooter en langer handen heeft dan de italiaansche reus; (in een anderen zin altijd.) namelijk onze minister *van Hall*. Gene kan wel is waar een rijksdaalder bedekken, enkel door er zijn duim op te leggen, maar het is dan ook slechts één eenige rijksdaalder; terwijl daarentegen onze fiscale Excellentie met zijne handen zeer volkomen de vier tonnen gouds der geheime fondsen weet te omvatten en te bedekken, en nog wel zóó, dat er nooit iets van uitlekt, of door de vingers glijdt."

GEMENGDE BERIGTEN.

In Amerika overleden prins Louis Napoleon Achille Murat, oud 46 jaren, zoon van den gewezen koning Joachim Murat. — In 10 jaren tyds zyn 418,252 Duitschers geëmigreerd. — Door de pryzen der levensmiddelen steeds ryzende zyn, heeft koningin Victoria bevolen dat voortaan voor haar hof slechts meel van de tweede kwaliteit zal gebruikt worden. Die beste vrouw! wat kan zy meer doen; nu kunnen de bedelaars meel eerste kwaliteit eten. Weer een staaltje van hedendaagsche menschlievendheid! Dan doet onze koningin beter, die maakt nog canapé-kussens en belkoorden voor de armen. Enfin, men ziet toch de goede wil. — Te Brussel is het verboden met vyf personen op straat byeen te staan. — Te Madrid zyn twee pistolen op de koningin afgeschoten; de ministerjele bladen zeggen dat het voetzoekers waren. — In een gehucht by Clermont-Ferrand heeft een boer zyne jonge vrouw voor drie zakken graan aan twee andere boeren voor eenen bepaalden tyd afgestaan. De drie guiten zyn aangehouden. Wat men in deze dure tyden niet al hoort. — De haringvloot zal dit jaar zamengesteld zyn uit 115 schepen.

MENGELINGEN.

Eene omwenteling! .... zeiden wij onlangs. Maar, wel beschouwt, is het onnoodig haar als een laatst en uiterst middel aan te wijzen, want er heeft hier reeds eene omwenteling plaats.

Of is het geene omwenteling, in de oogen dergenen die aan dit woord deszelfs ware beteekenis weten te geven, die voortdurende landverhuizing die zich steeds meer en meer onder ons openbaart.

Neen, het is onnoodig de ingezetenen op te wekken door daadwerkelijke tusschenkomst eene onwaardige magt te straffen, dewijl zij begrijpen, dat de landverhuizing een vreesselijk en lijdelijk verzet is en de grootste straf die zij het bestuur kunnen opleggen.

—

Staat op dus, landgenooten! Staat op in massa, gij, die u onderdrukt en ongelukkig gevoelen! — maar dat het zij om den geboortegrond te ontvlugten, dien men ons onbewoonbaar maakt.

Eene laatste vervloeking over degenen die u tot die ballingschap noodzaken; eene laatste gedachte aan het vaderland ...., en vertrekt.

Vertrekt! .... na u zullen er anderen vertrekken, weêr anderen zullen nog volgen en eindelijk zullen slechts zij overblijven, die door hunne knevelarij en onderdrukking u gedwongen hebben een nieuw vaderland op te zoeken; zij zullen alleen overblijven, en aan de wereld het nieuwe schouwspel aanbieden van eene regering zonder onderdanen.

—

Het is eene driehonderd jaren geleden dat de prins, die zich aan het hoofd uwer voorzaten plaatste in hunne heldhaftige worsteling tegen de tirannen van dien tijd, in een oogenblik dat alle hoop op eenen goeden uitslag verloren scheen, aan uwe vaderen den raad durfde geven de dijken te doorsteken, zich met vrouw, kinderen en goederen in te schepen, het land aan de onderdrukkers over te laten en een ander vaderland op te zoeken.

Hij kon dien wanhopigen raad aan onze voorouders geven, zonder dat het hem veel smart veroorzaakte, want hij was een *vreemdeling!* De liefde tot den hollandschen grond kon hij niet gevoelen, want ...., hij was een *vreemdeling!*

Maar wij, die Hollanders zijn even als gij, wij zeggen u uit overtuiging, maar met smart, — want de liefde tot den Hollandschen grond woont in ons hart, — wij zeggen u:

Hetgeen WILLEM VAN NASSAU, den *vreemdeling*, uwe vaderen aanraadde, raden wij u thans aan, wij, uwe *landgenooten!*

Ontvlugt dit land, waarover den hemel zijn vloek schijnt te hebben uitgesproken! Gij zult het beweenen, want men weent wanneer men verlaten moet hetgeen men lief heeft; maar gij zult er u niet in terugwenschen. Laat het land over aan hun die het door uw zweet laten besproeijen, ten einde over den oogst te beschikken, door u met moeite ten koste van ontbering en ellende verkregen.

Vlugt! ...., want honger en dood naderen, onverbiddelijk, onvermijdelijk.

Vlugt! .... en zoo lang er hier nog zijn voor welke wij dat noodlottig woord herhalen moeten, zullen wij blijven en hun die toeven en aarzelen toeroepen: vlugt, want zoo gij niet vlugt zult gij op uwe beurt het slagtoffer worden.

En wanneer, ten gevolge van dezen raad en meer nog door de gebiedende noodzakelijkheid die hun dwingen zal de wijsheid er van te erkennen, de laatste armen het land verlaten, zullen wij ons bij hun voegen en met hun uitroepen:

Vervloekt zijn zij die ons noodzaken ons vaderland te ontvlugten! (*Asmodée.*)

Het bidmanifest onzer schijnheilige ministers, die de beurzen des volks, welke hunne en hunner voorgangers misslagen en verkwistingen ledigden, den Hemel ter vulling toereiken, herinnerde mij een *fu-ribond langage* van onzen grooten DE RUITER, toen de kwezelaars zijner eeuw, in eenen oorlog tegen Engeland, niet beter wisten dan wat *bedestonden* uit te schrijven. « Bedestonden" riep toen die opposant uit:

Bedestonden,
Stomme honden,
Doodt geenen Engelschman;
Maar een vloot in zee gezonden,
Stomme honden,
Waarom spreekt gy daar niet van?

Hadde onze regering het droevig overschot van het schoone koningrijk, waarvan zij de grootste helft ten gevolge van hare onverdraagzaamheid en spilzucht verloor, niet steeds met zwaarder en zwaarder schuld beladen; hadde zij, diensvolgens, het volk geene ongehoorde belastingen opgelegd; waren onze binnen- en buitenlandsche belangen aan kundiger handen vertrouwd geworden; hadden gevolgelijk industrie en handel, in stede van te verloopen, opbeuring en uitbreiding erlangd; waren onze schoone koloniën anders bestuur, — ja, dan zou de mismoedigheid niet zoo veel duizenden burgers het land doen verlaten, hongersnood niet zoo veel honderd huisgezinnen.... lofzangen ingeven op hunne wijze regering en bedaard standvastig geldbewilligende vertegenwoordiging!

(*Arnh. C.*)

Er is geen grooter natuurverschijnsel dan het losgaan der rivieren van Kanada, wanneer de winter voorbij is. Hetgeen men op onze rivieren in het klein ziet, ziet men daar in het groot: ijsschotsen, die met verbazende kracht worden voortgestuwd, onder elkander woelen, elkander breken, zich tot bergen van 50 à 80 voeten ophoopen en dan weder nederzinken. Bij zulk eene gelegenheid is door een ooggetuige den volgenden trek van moed en zelfopoffering verhaald.

In het midden van de rivier St. Laurens ligt, bijna tegenover Montréal, een eiland St. Helena genoemd. Tusschen den oever en het eiland is zij ongeveer ½ mijl breed. Op dit eiland bevond zich een klein detachement soldaten, dat, bij het eindigen van den winter, van uur tot uur het breken van het ijs verwachtte, hetwelk zich eindelijk door een dof geraas, als van eenen verren donder, aankondigde. Eensklaps zag men op het ijs in het midden der rivier een klein meisje, waarvan de vader als een der artilleristen op het eiland diende. Het onvoorzigtige kind had zich, zonder dat iemand het bemerkt had, naar Montréal willen begeven en was naauwelijks halver weegs, toen de rivier los ging en het ijs van alle kanten brak. Het lot dezer ongelukkige scheen onvermijdelijk, en de soldaten, die er getuigen van waren, konden slechts kreten van schrik en ontzetting uitdrukken. Daar begaf zich een van hen, slechts aan de opwelling van hulpvaardigheid gehoor gevende, eensklaps op het ijs van den stroom. Te midden van de ijsschotsen, die zich wentelden, zich ophieven en rondom hen nedervielen, zag men hem vooruitgaan, somtijds achter dezelve verdwijnen. Van de eene schol op de andere stappen of springende, was hij eindelijk op het drijvende eilandje gekomen, waar het kind was, dat hij nu bij de hand nam, dan opbeurde, waarmede hij nu eens eene poos stil bleef, dan zijnen tred verhaastte, opmerkzaam op al de gevaren, die hem omringden. Bijna buiten het gezigt zijner kameraden geraakt, zocht men hem met verrekijkers en bemerkte hem nog twee mijlen benedenwaarts. Eindelijk verloren zij hem geheel uit het gezigt, zoo zij meenden, voor altoos. Beiden evenwel bleven nog lang op de rivier, zonder den oever te kunnen bereiken. Tegen den avond werden zij door eenige Fransche Kanadiers bemerkt, die zich in eene boot door het ijs waagden en hen gelukkig redden. Den volgenden dag kwamen beide op het eiland St. Helena aan. De naam van dezen man was THOMAS NEIL, sergeant bij het 24e regiment.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 20. Mei. Sedert den 18. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Regina, H. H. Hoop, Pillaw, rogge; Hannah, A. Evertsen, Koningsbergen, graan; Rudolph, D. Seeger, Stettin, tarwe; Wilhelmina, J. H. Amman, Koningsbergen, Anna Catharina, E. Pert, Pillaw, beide rogge; Nehalenia, J. Heinrichse, Leith, tarwe; Diana, J. Gress, Hull, manufacturen; Hansina, C. A. Brorsen, Monte-Video, huiden.

Voor Gend bestemd;

Plutus, B. Kramer, Koningsbergen, rogge.

Voor Vlissingen bestemd.

The Mary, W. Sharp, Sunderland, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Francis Griffith, L. Santes, haver, Londen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

20 Mei 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1845) .	f .	Z. Gr. Erwten . .	f 15.50
N. dito dito	- 19.50	W. Witte dito . . .	-
O. Walch. Tarwe (1845)	- .	Z. Paardenboonen .	- 11.00
Nieuwe dito	- 19.75	W. Koolzaad	- .
Zeeuwsche Rogge . .	- 16.50	Zomer dito	- .
Vreemde dito f 15.75	- 17.00	Gort No. 3 . . .	- 23.00
Winter garst	- 16.80	" " 2 . . .	- 21.00
Zomergarst	- 10.23	" " 1 . . .	- 19.00
Haver	- .	Raapolie . .	f 39.00 p. v.
Boekweit	- .	Patentolie . .	- 41.00 -
W. Witteboonen . . .	- 20.00	Lijnolie . .	- 37.00 -
Dito Bruineboonen .	- 28.00	Lijnkoeken f .	de 104 st.
W. Paardenboonen .	- 11.60	Raapkoeken .	- -
W. Gr. Erwten . . .	- 16.50		

Zoo, of zoo omtrent waren de liefderijke gedachten van een honderdtal nieuwsgierigen van alle klassen, die voor de straatdeur hadden post gevat. Intusschen geleidde Bage de ambtenaren der justitie naar binnen; hij bereikte de eerste verdieping, en deed de klerken weggaan, die zich haastten om zich bij de menigte van buiten te voegen.

— Mijnheer, uwe aanklagte is zwaar, zeide de officier, ik laat u nog tijd om u te bedenken: volhardt gij er bij om ze vol te houden?

In plaats van te antwoorden, beproefde Bage de deur van het kabinet te openen, welke gemeenschap had met de kamers der klerken. Toen hij haar gesloten vond, brak hij eene glasruit, en ligtte de gordijn op.

— Zie hier! zeide hij.

Het wassenbeeld vertoonde zich. De officier en zijne dienaren kenden Peter Lowter persoonlijk; het copie was zoo uitstekend naauwkeurig, dat zij twijfelend staan bleven. Alleen de onbewegelijkheid van het beeld kon hen eenigzins tot de overtuiging brengen dat de bankier zelf niet voor hunne oogen was.

— Zie, herhaalde Bage, ziedaar wat gedurende een jaar de handteekening van de firma Lowter dekt. Deze misdadige list, door de weduwe verzonnen.. ..

— De schijn is zeker tegen haar, viel de officier der kroon hem in de rede, maar de justitie wil klaarheid in de bewijzen; zorg derhalve dat wij naar binnen komen.

De oude Toby had zijne ongeruste nieuwsgierigheid niet kunnen bedwingen; hij was behoedzaam den trap afgeklommen. Toen Bage zijn kaal hoofd aan de deur van het kantoor bespeurde, riep hij hem toe:

— Eene bijl!

Toby gehoorzaamde schoorvoetende. Bage greep de bijl, en deed een der steunsels van de glazen sluiting vallen. De officier der kroon trad onmiddellijk door die bres naar binnen, door Bage en de policiedienaren gevolgd. Toby moest zich aan den muur vasthouden om niet neder te zinken; een traan ontschoot zijn oog.

— Indien hij slechts gewild had! ... mompelde hij met eene ontroerde stem.

— En nu, zeide Bage, is de justitie nu voldaan? Laat dit bewijs nog eenigen twijfel toe?

Om nog meer kracht aan zijne woorden bij te zetten, gaf hij een krachtigen slag op den schouder van het wassenbeeld..... dat zich bedaard in de hoogte hief.

Bage viel achterover van schrik, en kwam half dood voor de voeten van Toby neder.

— Lang leve mijn meester! riep deze in verrukking uit.

— Wat wilt gij van mij? vroeg Peter Lowter koeltjes aan den verbaasden overheidspersoon.

Deze laatste keerde zich in zijne verlegenheid tot zijne dienaren; deze zagen elkander weder aan, en alle vier bukten gelijktijdig.

— Wilt gij de goedheid hebben mij te zeggen wat u herwaarts voert? herhaalde de bankier.

— Mijn beste heer, begon de officier verlegen.

— Ik heet Lowter, en houd niet van gemeenzaamheid, viel deze in.

— Mijnheer Lowter dan, het is ten verzoeke van dezen man'....

— Die man is een schelm of een gek. Ik twijfelde er aan; maar die woorden brengen mij tot zekerheid .... Is dat al?

— Dat is al.

De officier der kroon groette eerbiedigljk en maakte eene beweging om te vertrekken. Bage was te ontsteld om een enkel woord uit te brengen; Toby gaf zijne blijdschap lucht in eenen heldhaftigen lach; de bankier stond in gedachten. De rol, welke hij speelde, was eene loutere vertooning; door zich in de plaats van het wassenbeeld te stellen, handelde hij volgens een vrij snel, maar geestig zamengeweven plan. Waren de omstandigheden hem gunstig, dan zou hij in eenige minuten zijn gevallen crediet herstellen, en het noodlottig uitwerksel zijner afwezigheid van een jaar vernietigen. (Vervolg hierna)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.